

Stěžovatelka podávajíc odpor proti zabrání bytu doznala jen, že se loňského roku zdržovala delší dobu mimo Rakovník, a to jen proto, že musila býti u své nemocné dcery. Majitel domu, slyšen byv před rozhodujícím úřadem, potvrdil, že stěžovatelka přijížděla sice jen jednou za tři měsíce ku zaplacení činže, že však od listopadu 1918 v bytě pravidelněji se zdržuje, že v posledním čase bydlela stále v Rakovníku a že jen někdy na dva, tři dny odjede. Jiné okolnosti skutkové pro posouzení věci závažné ze spisů nejsou patrný.

Původní udání, které učinil majitel domu vůči městským úředníkům, totiž že stěžovatelka přijíždí do Rakovníka pravidelně jednou za tři měsíce, aby zaplatila činži a vyvětrala byt, nelze pokládati, jak žalovaný úřad v odvodním spise dovozuje, za jediné směrodatné, když majitel domu toto udání své později při výslechu před úřadem rozhodujícím změnil.

Udání ono by ostatně, i kdyby tu uvedeného odporu se spisy nebylo, neposkytovalo dostatečného podkladu pro závěr, že stěžovatelka bytu čas od času užívá, poněvadž ustanovení § 6, čís. 3 nář. vládního o zabírání bytů zřejmě předpokládá, že ten, kdo bytu jen čas od času užívá, má ještě jiný byt, jehož pravidelně používati může, že tedy jen občasné užívání bytu nemá svou příčinu v nějaké podstatné překážce bránící stálému obývání téhož, na příklad odcestování za povoláním nebo z jiné důležité příčiny.

Zdali okolnosti takové v tomto případě byly před zabráním bytu, slušelo tím spíše vyšetřiti, když obec stěžovatelce jiný byt přikázala a tím uznala, že táž má právo i důvod bydleti v obci, v níž zabraný byt ten se nalézá.

Pro uvedené podstatné vady řízení bylo naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zák. o správ. soudu zrušiti.

Č. 147.

Vyživovací příspěvek: * Nárok na vyživovací příspěvek dle § 2, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nevzchází, je-li tu dostatečné jmění povolaného, zaručující výživu příslušníků, kteří mají alimentární nárok vůči povolanému.

(Nález ze dne 26. června 1919 č. 3222.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 9. října 1918 č. 11.816, Budw. č. 12.209 A.

Věc: Marie Vališová ve Zvole proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Na místě úhrnného vyživovacího příspěvku 1 K 60 h, jehož požívala stěžovatelka s pěti dětmi z příčiny povolání svého muže, přiznán od 1. srpna 1917 třem dětem nejmladším příspěvek po 1 K 60 h, ostatním třem osobám příspěvek v obou stolicích nebyl udělen z důvodů neohrožení výživy při výnosu hospodářství a při povoleném příspěvku.

Stížnost vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a opřená o alimentální nárok obou dětí ve smyslu § 2, odst. 3 zákona o vyživovacích příspěvcích z roku 1917 není odůvodněna.

Domnívá se, že jakmile děti povolaného nemajíce vlastního jmění ani příjmů, mají dle § 141 ob. z. obč. alimentální nárok vůči povolanému, náleží jim již vyživovací příspěvek dle čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 2, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. Avšak tu vykládá stížnost zákon nesprávně.

Dle tohoto přísluší vyživovací příspěvek jen tenkrát, když povoláním osoby alimentací povinné odpadnou anebo zmenší se prostředky dosud výživu poskytavší tou měrou, že nestačí již, aby výživu uhradily. Jinými slovy je zapotřebí, aby povoláním nenastalo ohrožení výživy. Zůstanou-li tu i nadále posavadní prameny výživy, jako v daném případě, kde stížnost doznává, že povolaný má dostatečné jmění, kde i žalovaný úřad z tohoto, nejvyšší správní soud vízícího skutkového zjištění vychází (§ 2 zákona o nejvyšším správním soudě a § 6 zákona o správním soudě), pak nárok na vyživovací příspěvek nevzchází a stěžovatelům nevzešel.

Bylo proto zamítnouti stížnost, jež nic jiného neuplatňuje, jako bezdůvodnou.

Č. 148.

Vyživovací příspěvek: I. * Zemská vyživovací komise není z důvodu evidence oprávněna, aby z moci úřední rozhodnutím o odvolání vyřkla, že tu není nároku uznaného v první stolici. — II. * Zemská vyživovací komise není oprávněna změnit rozhodnutí okresní vyživovací komise z moci úřední v neprospěch strany; ona smí rozhodnutí to přezkoumat jen v mezích odvolání, podaného oprávněnou stranou.

(Nález ze dne 26. června 1919 č. 3223.)

Prejudikatura: nálezy č. 79, 98 a 117 této Sbírky.

Věc: Max Pollak v Opavě proti Zemské vyživovací komisi v Opavě o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: Po trojím zamítnutí přiznán stěžovateli od 1. srpna 1917 vyživovací příspěvek dle § 2, odst. 3 zák. o vyživovacích příspěvcích z r. 1917 vyměřený dle hospodářských poměrů povolaného jednou korunou denně. K odvolání domáhajícímu se plného příspěvku zrušeno naříkaným rozhodnutím ono rozhodnutí a přiznaný příspěvek zastaven, poněvadž přiznání příspěvku jest z důvodu stěžovatelovy způsobilosti k výdělku nezákonné.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná 15. května 1919 u vídeňského správního soudu, o níž rozhodovati jest povolán dle zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 sb. z. nejvyšší správní soud, obírá se sice jen věcným vyvracením důvodu naříkaného rozhodnutí a věcným odůvodňováním existence nároku. Poněvadž však domáhá se plného příspěvku, jest tím namířena i proti odnětí příspěvku vůbec a posuzuje-li se s tohoto všeobecného stanoviska, jest odůvodněna.